

Uwagi dotyczące Projektu założeń projektu ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego z dnia 7 listopada 2014 roku

W odpowiedzi na zaproszenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 listopada do udziału w konsultacjach założeń do projektu **ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego z dnia 7 listopada 2014 roku, poniżej przedstawiam stanowisko Centrum Cyfrowego**. Centrum Cyfrowe jest organizacją społeczną, której główną misją jest doprowadzenie do zmiany społecznej i zwiększenia zaangażowania obywatelskiego wykorzystując potencjał narzędzi cyfrowych oraz modeli współpracy opartych na dzieleniu się zasobami i wiedzą. Z tego też względu Centrum Cyfrowe czuje się zobowiązane do zabrania głosu w tak ważnej dla gospodarki cyfrowej i społeczeństwa opartego na wiedzy dyskusji, jak konsultacje regulacji dotyczących ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego.

Centrum Cyfrowe z ubolewaniem stwierdza, iż szereg ważnych postulatów zgłoszonych w trakcie konsultacji odbywających się w maju i czerwcu br. nie zostało przez Ministerstwo uwzględnionych. Do najważniejszych z nich należą m.in. (i) rozdzielenie procedur i zasad dostępu do informacji od zgody na dalsze wykorzystywanie informacji, (ii) rozszerzenie zakresu przedmiotowego poza zakres minimalny opisany dyrektywą, (iii) likwidacja nadmiernych i zbędnych ograniczeń co do zakresu lub sposobu ponownego wykorzystania, (iv) stosowanie standardowych, otwartych licencji, (v) zniesienie opłat za ponowne wykorzystanie zasobów stworzonych lub opracowanych z wykorzystaniem środków publicznych.

Analiza obecnego projektu założeń zmusza do postawienia tezy, iż w wielu obszarach Projekt z 7 listopada jest krokiem wstecz w stosunku do propozycji przedstawionych w projekcie z 14 maja. W naszej ocenie wprowadzone zmiany są nie tylko sprzeczne z głównymi celami i założeniami nowelizacji dyrektywy (jakim jest zapewnienie większego dostępu i skali ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego, w tym dziedzictwa kulturowego), ale także stanowią przyczynę powstawania niepotrzebnych przeszkód do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego.

Centrum Cyfrowe zachęca Ministerstwo do pełnego wykorzystania potencjału, jaki stwarza dyrektywa w zakresie zwiększenia dostępności zasobów instytucji kultury (bibliotek, archiwów i muzeów) oraz możliwości przyjęcia w polskim prawie rozwiązań służących otwartości dziedzictwa narodowego, wykraczających poza minimalny standard zdefiniowany w nowelizacji dyrektywy. Szczegółowe postulaty w zakresie zagadnień powstałych na gruncie nowych założeń przedstawione zostały szczegółowo w dalszej części stanowiska.

Odnosząc się do aspektów formalno-organizacyjnych konsultacji Centrum Cyfrowe pragnie docenić fakt, że projekt założeń został udostępniony uczestnikom konsultacji w wersji edytowalnej, co pozwoliło na wykorzystanie narzędzi programistycznych do prostego porównania dokumentów i odnalezienia zmian w stosunku do dokumentu z 14 maja 2014 r. W tym kontekście Centrum Cyfrowe zachęca Ministerstwo, aby w przypadku podobnych ścieżek legislacyjnych kolejne wersje dokumentu obejmowały wykaz merytorycznych zmian wraz z motywami, jakimi kierowało się Ministerstwo wprowadzając je do konsultowanego tekstu. Takie podejście pozwoli uczestnikom konsultacji nie tylko efektywniej wykorzystać bardzo krótki czas na przedstawienie stanowisk konsultacyjnych, ale także na skupieniu się na merytorycznych aspektach zmian, nie powtarzając argumentów przez Ministerstwo nieuwzględnionych lub odrzuconych.

Równocześnie pragniemy zwrócić uwagę na zbyt krótki czas trwania konsultacji. 14-dniowy okres jest niezgodny z "Siedmioma zasadami konsultacji" przyjętymi przez Ministerstwo, oraz zarządzeniem w sprawie zasad prowadzenia konsultacji społecznych dokumentów opracowywanych w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji.

Do obszarów opisanych w tekście Projektu założeń, na które Centrum Cyfrowe pragnie zwrócić szczególną uwagę Ministerstwa, należą:

1. Rozszerzenie zakresu podmiotowego

Podtrzymujemy nasze stanowisko postulujące rozszerzenie zakresu projektowanej ustawy na wszystkie instytucje kultury, których zbiory w znaczącym stopniu należą do domeny publicznej. Dyrektywa ustanawia jedynie minimalny zestaw reguł, co powoduje, że nie ma przeszkód, aby jej zakres obejmował również takie instytucje jak FilMOTEKA Narodowa, Narodowy Instytut Audiowizualny czy galerie publiczne. Cel przyświecający nowelizowanej dyrektywie, jakim jest zwiększenie dostępności zbiorów dziedzictwa i możliwości oraz potencjał ich ponownego wykorzystywania uzasadnia w naszym przekonaniu zastosowanie wykładni celowościowej w tym przypadku.

2. Zasada ogólna a ochrona praw własności intelektualnej

Nie ulega wątpliwości, że przepisy o ponownym wykorzystaniu informacji nie mogą stać w kolizji z przepisami regulującymi zasady ochrony własności intelektualnej. Na takim też gruncie stworzone zostały przepisy dyrektywy - zgodnie z motywem 22

“dyrektywa nie ma wpływu na prawa własności intelektualnej osób trzecich”. Kluczowa w tym wypadku będzie jednak bardzo staranna implementacja regulacji zawartych w dyrektywie do polskiego porządku prawnego.

W praktyce stosowania regulacji dotyczących ponownego wykorzystania informacji zachodzić mogą 3 rodzaje sytuacji: **(1) zasoby są przedmiotem ochrony prawami autorskimi przysługującymi osobom trzecim (2) zasoby są przedmiotem ochrony praw autorskich przysługujących podmiotom zobowiązanym oraz (3) zasoby nie korzystają z ochrony w danym przypadku** (niezależnie od przyczyn takiego stanu rzeczy, np. nie stanowią utworu, nigdy nie korzystały z ochrony, wygasł czas ochrony, etc.). W ocenie Centrum Cyfrowego nie ulega żadnej wątpliwości, że tylko sytuacja opisana w punkcie (1) stanowić może podstawę do odmowy udostępnienia informacji, natomiast w sytuacji wskazanej w punkcie **(2) i (3) prawa własności intelektualnej nie stanowią podstawy odmowy**. W sytuacji wskazanej w punkcie (2) zastosowanie będzie miał przepis art. 3 (2) skonsolidowanego tekstu Dyrektywy, natomiast w sytuacji opisanej w punkcie (3) udostępnienie będzie zależne wyłącznie od dostępności danego zasobu (zasada ogólna wyrażona w przepisie art. 3 (1) skonsolidowanego tekstu Dyrektywy).

Centrum Cyfrowe pragnie zwrócić szczególną uwagę na punkt (2), który w wielu aspektach będzie kluczowy dla regulacji polskich. W konsultowanym Projekcie Założeń wydaje się on być całkowicie pominięty¹, choć jego znaczenie jest niebagatelne. Obejmować on będzie m.in. przypadki, gdy podmiot zobowiązany nabył prawa autorskie do danego materiału np. poprzez umowy o pracę z pracownikami, czy też poprzez odpowiednie umowy z autorami. Dotyczy to nie tylko sfery tzw. umów cywilnoprawnych, ale też bardzo szerokiej kategorii zasobów tworzonych na zlecenie jednostek publicznych w ramach systemu zamówień publicznych.

Uprzedzając ewentualne zastrzeżenia co do powyższych postulatów Centrum Cyfrowe pragnie podkreślić, iż niesłusznym byłoby przyjęcie (oparte o motyw 9 nowelizacji Dyrektywy), jakoby tego rodzaju zasoby pozostawały poza zakresem dyrektywy. Szczególnie istotne znaczenie będzie tu miała zasada ogólna wyrażona w art. 3 (1) Dyrektywy (taka interpretacja byłaby z tą zasadą sprzeczna) oraz cele i założenia tejże regulacji, czyli zapewnieniem większego dostępu do dziedzictwa kulturowego i zwiększenie zakresu jego ponownego wykorzystywania do celów edukacyjnych, zawodowych czy rozrywkowych. Konsekwencją nieprawidłowej wykładni tego przepisu byłoby **stworzenie nieuzasadnionych ograniczeń możliwości ponownego**

---

¹ Jak wskazano na stronie 8 Projektu założeń, “w przypadku gdy pierwotnym właścicielem praw własności intelektualnej, których przedmiotem jest informacja sektora publicznego będąca w posiadaniu bibliotek, w tym bibliotek uniwersyteckich, muzeów i archiwów, była osoba trzecia, a okres ochrony tych praw jeszcze nie wygasł, dokument taki powinien być uznawany dla celów niniejszej dyrektywy za dokument, do którego prawa własności intelektualnej należą do osoby trzeciej. Oznacza to, iż ponownemu wykorzystywaniu w zakresie informacji sektora publicznego będących w posiadaniu archiwów, muzeów i bibliotek podlegać będą informacje sektora publicznego, które nigdy nie podlegały ochronie prawnno-autorskiej lub które takiej ochronie podlegały, ale do których autorskie prawa majątkowe już wygasły”.

wykorzystywania informacji publicznej. W szczególności, reguły ponownego wykorzystania nie dotyczą metadanych opisowych, opisów bibliograficznych i danych katalogowych, o ile są utworami w rozumieniu prawa autorskiego. Są one bowiem przygotowywane zazwyczaj przez pracowników instytucji, która jest jedynie pochodnym właścicielem praw. Bez metadanych i opisów, zasoby dziedzictwa stają się bezużyteczne dla podmiotów chcących je ponownie wykorzystywać. Mając powyższe na względzie, w ocenie Centrum Cyfrowego **motyw 9 nowelizacji Dyrektywy powinien być zatem interpretowany w ten sposób, że wyłącza jedynie te dokumenty, których instytucja kultury jest właścicielem egzemplarza a nie jest jednocześnie posiadaczem praw własności intelektualnej.** Tylko na marginesie powyższych uwag Centrum Cyfrowe pragnie podkreślić, że powyższe postulaty nie dotyczą sytuacji uregulowanej w motywie 22 i art. 1(b) Dyrektywy, zgodnie z którymi nie ma obowiązku zezwalania na ponowne wykorzystywanie w sytuacji, gdy instytucja jest właścicielem jedynie fizycznego egzemplarza dokumentu, nie posiadając przy tym praw własności intelektualnej do niego.

Kwestię motywu 9 Dyrektywy poruszono także podczas spotkania z przedstawicielami krajów członkowskich w ramach 'PSI Group', które miało miejsce 10 września 2014 roku. Sprawozdanie z przebiegu spotkania jednoznacznie wskazuje, że Komisja Europejska nie podziela interpretacji artykułu 3 Dyrektywy, zgodnie z którą Dyrektywa w odniesieniu do zasobów instytucji kultury miałaby zastosowanie jedynie wobec informacji sektora publicznego, które nigdy nie podlegały ochronie prawno-autorskiej lub do których autorskie prawa majątkowe już wygasły. Zdaniem Komisji motywy Dyrektywy nie mogą stać w sprzeczności z głównym tekstem (artykułami) i w tym przypadku wdrożenie przepisów w oparciu o literalne brzmienie artykułu 3 wydaje się najlepszym sposobem zapewnienia realizacji jej celów. Z tego też względu motyw 9 preambuły powinien być interpretowany jako obejmujący tylko te sytuacje, w których instytucje kulturalne posiadają fizyczne kopie dokumentów, które nadal są chronione prawem autorskim, ale uprawnieni nie są znani (tzw. utwory osierocone).²

Reasumując powyższe uwagi, Centrum Cyfrowe postuluje włączenie w zakresie regulacji polskiej, na wzór regulacji zawartych w dyrektywie, materiałów objętych prawem autorskim, do których uprawnienia prawnoautorskie przysługują bezpośrednio podmiotowi stosującemu ustawę. Tylko prawa autorskie (oczywiście wyłącznie majątkowe) przysługujące realnie osobom trzecim wobec wnioskodawcy i podmiotu zobowiązanego mogą stanowić podstawę do odmowy wyrażenia zgody na ponowne użycie informacji.

3. Warunki ponownego wykorzystywania

---

² Minutes of the 19th meeting of the Public Sector Information Group, Luxembourg, 10 September 2014, http://ec.europa.eu/information_society/newsroom/cf/dae/document.cfm?doc_id=7616, s.10

Zgodnie ze stanowiskiem Centrum Cyfrowego wielokrotnie prezentowanym publicznie (w tym także w trwających w maju i czerwcu br. konsultacjach), **standardem powinno być udostępnienie informacji będących w posiadaniu BAM do ponownego wykorzystywania bez jakichkolwiek ograniczeń**. Idąc w ślad za motywem 16 Dyrektywy, *“upublicznianie wszystkich ogólnie dostępnych dokumentów będących w posiadaniu sektora publicznego (...) jest podstawowym instrumentem rozszerzania prawa do wiedzy, które jest podstawową zasadą demokracji”*. Z tego też względu raz jeszcze postulujemy, aby w przypadku udostępniania zasobów z domeny publicznej do ponownego wykorzystywania odbiorcom przekazywana była informacja, że wykorzystywanie ich jest dozwolone bez ograniczeń i warunków.

Centrum Cyfrowe podtrzymujemy również postulat, iż **ustawodawca powinien przedsięwziąć kroki w celu ochrony domeny publicznej przed jej zawłaszczaniem**, w szczególności takimi jak obejmowanie domeny publicznej zastrzeżeniem praw autorskich, co jest niestety częstą praktyką przy realizacji projektów digitalizacyjnych. Z nieklamany zadowoleniem zauważamy, że wytyczne Komisji Europejskiej dotyczące zalecanych licencji standardowych szczególnie zaleca stosowanie zwykłego oświadczenia takiego jak znak domeny publicznej Creative Commons, który wyraźnie wskazuje status prawny dokumentów będących w domenie publicznej - gdy ochrona praw własności intelektualnej wygasła lub w systemach prawnych, gdzie dokumenty urzędowe nie są prawnie objęte ochroną praw autorskich. Jako partner instytucjonalny Creative Commons Polska dołożyliśmy starań i narzędzie dostępne jest teraz także w języku polskim³.

W opisanym powyżej kontekście bardzo wyraźnych i jednoznacznych wskazów na rzecz pro-wolnościowego podejścia płynących z regulacji europejskich, niezrozumiała jest dla nas propozycja Ministerstwa dotycząca możliwości fakultatywnego określenia dodatkowych warunków ponownego wykorzystywania przez instytucje BAM. Jak wskazuje Ministerstwo *“warunki te dotyczyć mogą ograniczenia możliwości ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w działalności komercyjnej (np. do celów promocyjnych lub reklamowych) lub określenia pól eksploatacji”*, przy czym nie zostały one określone. Takie podejście w ocenie Centrum Cyfrowego stwarza **istotne ryzyko, iż możliwość wprowadzania takich ograniczeń będzie wykorzystywana instrumentalnie, a czasami wręcz nadużywana**. Dziwi to tym bardziej, iż zarówno dyrektywa, jak i wytyczne Komisji Europejskiej wprost podkreślają *“potrzebę unikania niepotrzebnego ograniczania ponownego wykorzystania i popierając przyjęcie jednej normy w całej Unii”*. Obejmowanie zasobów dziedzictwa kultury nowym prawem wyłącznym, w tym przypadku udostępnianiem na określonych polach eksploatacji zasobów z domeny publicznej (tzw. zawłaszczanie domen publicznej), jest sprzeczne zarówno z rekomendacjami

---

³ <http://creativecommons.pl/2014/09/znak-domeny-publicznej-1-0-dostepny-w-wersji-polskiej/>

Komisji Europejskiej⁴, rekomendacji stowarzyszenia COMMUNIA dotyczących umów digitalizacyjnych w kontekście uchwalenia dyrektywy 2013/37/WE⁵, rekomendacji Europeany⁶ odnośnie udostępniania zasobów z domeny publicznej, jak i z przepisami prawa autorskiego i orzecznictwem w tym zakresie⁷. Warto jednocześnie podkreślić - odwołując się do dyskusji toczącej się na konferencji uzgodnieniowej - że w tym zakresie nie ma potrzeby dublowania ochrony, która jest przewidziana np. w ustawie o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Niezależnie od powyższej argumentacji dotyczącej zasobów nieobjętych ochroną prawnoautorską, w przypadku zasobów chronionych prawami własności intelektualnej⁸ podtrzymujemy naszą rekomendację, aby **standardowo zasoby te były udostępniane do ponownego wykorzystywania były otwarte licencje Creative Commons - Creative Commons Uznanie Autorstwa (CC BY) oraz mechanizm Creative Commons Zero (CC0)**. Pragniemy podkreślić, że nasza rekomendacja została odzwierciedlona m.in. w wytycznych Komisji Europejskiej⁹ rekomendujących stosowanie licencji Creative Commons, które *“mogłyby pozwolić na ponowne wykorzystanie ISP bez konieczności tworzenia i aktualizacji specjalnie opracowanych licencji na poziomie krajowym lub niższym niż krajowy. Spośród nich szczególnie interesujące jest przekazanie do domeny publicznej CC0¹⁰. Jako narzędzie prawne, które pozwala zrzec się praw autorskich i praw do baz danych dotyczących ISP, zapewnia ponownym użytkownikom pełną elastyczność i ogranicza komplikacje związane z obsługą wielu licencji o potencjalnie sprzecznych przepisach”*.

Trzecim aspektem, niemniej ważnym od zagadnienia modelu udostępniania różnych rodzajów zasobów (tzw. *licensing out*), jest nałożenie na podmioty zobowiązane obowiązku właściwego nabywania praw do informacji, która jest przez nie pozyskiwana (*licensing in*). **Instytucje publiczne powinny stosować standardowe klauzule nabywania praw zarówno w umowach podpisywanych z podmiotami trzecimi, jak również w umowach o pracę.** Klauzule te powinny umożliwiać udostępnianie dzieł stworzonych w wyniku wykonywania takich umów na otwartych licencjach, o których mowa powyżej. Szczegółowe wytyczne zarówno w zakresie nabywania praw jak i udzielania licencji przez podmioty zobowiązane powinny być zawarte w rozporządzeniu do projektowanej ustawy. W polskim systemie

---

⁴ Zalecenie Komisji z dnia 27 października 2011 r. ws. digitalizacji i udostępniania w Internecie dorobku kulturowego oraz ws. ochrony zasobów cyfrowych (2011/711/UE)

⁵ <http://www.communia-association.org/2014/06/13/communia-policy-paper-on-digitization-agreements/>

⁶ <http://www.europeana.eu/portal/rights/public-domain-charter.html>

⁷ por. Wyrok Sądu Najwyższego I PKN 196/98 z dnia 26 czerwca 1998 roku, wyrok SN z dnia 25 stycznia 2006 r. I CK 281/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 186, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2006 r. III CSK 40/05, LEX nr 17638

⁸ Dotyczy to np. utworów, których instytucja kultury jest właścicielem praw własności intelektualnej np. odnośnie materiałów wytworzonych przez pracowników instytucji BAM

⁹ http://ec.europa.eu/information_society/newsroom/cf/dae/document.cfm?action=display&doc_id=6421

¹⁰ <http://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/>

regulacyjnym znane są przypadki stosowania tego rodzaju wytycznych, jak np. w obszarze zamówień publicznych, gdzie Prezes Urzędu Zamówień Publicznych wydaje rekomendacje co do zasad i konstrukcji prawnych, jakie przez jednostki publiczne winny być stosowane. Tego rodzaju regulacje powinny być stosowane powszechnie, gdyż tylko odpowiednie ukształtowanie relacji pozyskiwania zasobów pozwoli na zaspokojenie społecznych i ekonomicznych potrzeb w zakresie ich udostępniania obywatelom.

Reasumując wskazane wyżej uwagi, postulujemy wyeliminowanie wszelkich nadmiarowych ograniczeń i chociażby potencjalnych uznaniowych podstaw do odmowy wyrażenia zgody na ponowne użycie informacji, jak również ustandaryzowanie obrotu prawnego w tym obszarze poprzez zastosowanie licencji publicznych, np. typu licencji Creative Commons. Ponadto, rekomendujemy nałożenie na podmioty zobowiązane obowiązków w zakresie modelu nabywania praw do korzystania z wytwarzanych lub gromadzonych na ich rzecz zasobów w taki sposób, aby informacje te mogły być skutecznie i efektywnie udostępniane dalej i wykorzystywane przez obywateli.

4. Pobieranie opłat i ich wysokość

W ocenie Centrum Cyfrowego decyzja co do opłat powinna zostać poprzedzona analizą wpływu wysokości i sposobu pobierania opłat na efektywność realizacji praw przez obywateli. Wielokrotnie w praktyce podmiotów publicznych zdarzało się bowiem, iż wprowadzenie jakichkolwiek opłat (nawet o charakterze symbolicznym) istotnie obniżyło zainteresowanie społeczne działaniami obciążonymi opłatami. Ma to tym większe znaczenie, iż elementem wielu planów i strategii naszego kraju jest budowa społeczeństwa cyfrowego, opartego na odpowiedniej wiedzy i kompetencjach, a tego rodzaju regulacje mogą stanowić efektywną barierę w osiągnięciu tak określonych celów.

W powyższym kontekście pragniemy zwrócić uwagę na ryzyko stworzenia systemu, którego koszty obsługi płatności będą zbliżone do wysokości przychodów z opłat. Taka sytuacja podważałaby całkowicie sens wprowadzania jakichkolwiek opłat. W tym zakresie Centrum Cyfrowe postuluje rozważenie modelu, w którym zgoda na ponowne wykorzystanie informacji wyrażana byłaby bez konieczności ponoszenia jakichkolwiek opłat na jakimkolwiek szczeblu całego procesu. Rekomendujemy, aby **wyraźnie określoną zasadą odnośnie ponownego wykorzystywania zasobów instytucji BAM była zasada nieodpłatności**, w szczególności w przypadkach gdy digitalizacja jest finansowana z pieniędzy publicznych. Dopiero wyjątkiem od tej zasady mogłoby być ustalenie, że ponowne wykorzystywanie zasobów zależne byłoby od opłat. Każdy wyjątek od tak określonej zasady powinien być uzasadniony poniesieniem dodatkowych kosztów przygotowania informacji lub wejściem w partnerstwo publiczno - prywatne, przy czym takie uzasadnienie powinno również obejmować efektywne

przychody pochodzące z tego tytułu (tj. przychody pomniejszone o koszty funkcjonowania systemu poboru opłat) oraz inne istotne okoliczności.

Proponowane powyżej podejście jest w naszej ocenie uzasadnione doświadczeniami programów digitalizacyjnych w Polsce. Pomimo, że na działania digitalizacyjne przeznaczono z budżetu państwa w latach 2011-2015 120 mln złotych, to w obszarze wykorzystywania zasobów cyfrowych wciąż jesteśmy na etapie eksperymentowania i próżno szukać projektów, które w innowacyjny sposób wykorzystują zdigitalizowane zbiory. Należy także pamiętać, że zarówno opłaty, jak i inne warunki licencyjne są barierą i ograniczeniem dla przedsiębiorców, którzy ponoszą ryzyko biznesowe tworząc produkty i usług oparte o zasoby cyfrowe. Wreszcie, również doświadczenia europejskie wskazują, że koszty administracyjne opłat oraz warunków ponownego wykorzystywania mogą wielokrotnie przewyższać przychody osiągane z tytułu udostępniania informacji do ponownego wykorzystania¹¹.

Zawarta w Projekcie założeń propozycja rozstrzygnięcia kwestii określenia maksymalnych stawek opłat w drodze rozporządzenia nie jest w naszym przekonaniu wystarczająca. Nie usuwa bowiem wątpliwości, które zgłaszane były w ramach pierwszych konsultacji projektu założeń, czyli interpretacji zwrotów i kryteriów ustanawiania „*rozsądnego zwrotu z inwestycji*”. Nie rozstrzygają tego także Wytoczne KE na które powołuje się MAC. Ustanowienie maksymalnych stawek opłat możliwych do pobierania przez biblioteki, archiwa i muzea za przekazanie danego rodzaju informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania powinno być poprzedzone dokładną analizą możliwości organizacyjnych, technicznych i finansowych tych instytucji w zakresie możliwości generowania dochodów z tytułu udostępniania cyfrowych kopii zbiorów, które w racjonalny sposób przewyższałyby koszty obsługi administracyjnej i prawnej całego procesu.

---

¹¹ *Charging for re-use*, prezentacja Wikimedia Deutschland dostępna na <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/results-online-survey-recommended-standard-licensing-datasets-and-charging-re-use-public-sector>, o tym szerszej w Uwagach Koalicji na rzecz Otwartego Rządu dotyczących projektu założeń ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji publicznej z dnia 16 czerwca 2014 r.